

anstaltningens ledelse“ . Vi tillader os her at henstille til folketingsudvalget at søge afklaret, hvad der er tænkt på.

De selvfølgelige ordensregler for institutioners ledelse, at det øverste ansvar hviler i ansvarlige organer, sædvanligvis bestyrelser, at de ledende funktionærer ikke samtidig kan være bestyrelsesmedlemmer, og lignende almindelige ordensregler, vil være etableret i forvejen i vore virksomheder. Videregående uniformering af vedtægtsbestemmelser om ledelsen vil næppe være praktisk. Virksomhederne må forbeholde sig deres stilling, til de hører nærmere om, hvad der her er tænkt på.

Hvad driftsstøtten angår, tillader vi os at pege på vort forslag, der, for så vidt angår revalideringsvirksomheder, lyder:

„at der for den enkelte virksomhed fastsættes en refusionstakst, der sættes lig den gennemsnitlige nettodriftsudgift i det sidst forløbne regnskabsår, således at taksten gælder fra 1. juli til 1. juli. For det første år ansættes tilskuddet efter budgettet og reguleres på grundlag af det endelige regnskab“ — (Redegørelsen af 1. juli 1959, side 14, afsnit 6. — Redegørelsen har tidligere været fremsendt til folketingets medlemmer. Der vedlægges et antal eksemplarer til brug for udvalgets arbejde).*)

Revalideringsvirksomhedernes fællesudvalg har, som det vil ses af ovenstående, ganske afholdt sig fra at udtale nogen mening om støtstens fordeling mellem stat og kommuner. Vort synspunkt er, at når en revalideringsvirksomhed kan anerkendes af det offentlige, bør dens økonomi sikres. Ud fra dette synspunkt må vi pege på udformningen af reglen i § 5, stk. 4, andet punktum, hvor det vedrørende godkendelse siges, at „det kan herunder stilles som vilkår, at vedkommende kommuner deltager i udgifterne“. — Hvis denne regel ikke forstærkes, vil en enkelt vrangvillig kommune kunne forhindre anerkendelsen eller i hvert fald besværliggøre driften af en revalideringsvirksomhed, som ønskes af alle andre: stat, øvrige kommuner, de invalideredes organisationer o. s. v. Loven ses ikke at indeholde regler, der kan løse problemet. Vi er vidende om, at et analogt tilfælde alle-

rede foreligger i dag til skade for revalideringsarbejdet. En udvej vil være at bemyndige socialministeren til i analogi med § 18, stk. 4, at pålægge kommunerne at refundere en nærmere fastsat brøkdel af udgifterne.

Hvad angår optagelse på de anerkendte revalideringsvirksomheder, forudsætter lovforslagets § 5, stk. 4, blot, at socialministeren ved godkendelse fastsætter bestemmelser om, hvem der kan optages, og på hvilken måde henvisningen sker.

Da det er særdeles vigtigt, at der ikke hengår lang tid, inden den handicappede kan komme under revalidering, er det revalideringsvirksomhedernes opfattelse, at de enkelte revalideringsvirksomheder under ansvar over for de offentlige revalideringsmyndigheder, der har den endelige afgørelse, selv bør få lov til at optage handicappede, jfr. redegørelsens side 18, afsnit 3. Til yderligere støtte herfor kan anføres, at man af lovforslagets § 6, stk. 3, kan se, at socialministeren kan bemyndige ikke-ankendte institutioner til at træffe afgørelser om revalideringshjælp efter denne paragrafs stk. 1. Det samme bør da gælde de anerkendte revalideringsvirksomheder, for så vidt angår optagelse efter § 5.

Den engelske revalideringslov „Disabled Persons (Employment) Act“, 1944, definerer en „disabled“ som en person, der — på grund af nærmere angivne årsager — er væsentligt handicappet med hensyn til at opnå *eller beholde passende* beskæftigelse. — Vi har i denne oversættelse understreget nogle ord, som er af betydning ved en sammenligning med den danske lovtæst i § 10, der taler om erhvervsmæssige foranstaltninger for invaliderede, der ikke er i stand til at opnå beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv. De engelske erfaringer går ud på, at der findes invaliderede, som vel kan opnå beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv, men ikke *fastholde* sådan beskæftigelse — og de bør også have en chance. Det engelske udtryk „passende“ beskæftigelse er ganske vist vagt, men dækker over et vigtigt problem. Man skal være ganske overordentlig invalideret for ikke at kunne opnå beskæftigelse, hvis den ikke er vederlagt. Hvis man vil have en anden betegnelse end „passende“ beskæftigelse,

*) Ikke optrykt her.